

2e prijs Mijn beste rechercheur door Wendy Middelkoop

'Het is verschrikkelijk, dat is het zeker. Afschuwelijke situatie. Ondenkbaar dat zoiets uitgerekend hier in Centre Céramique kan gebeuren. In dit prachtige multifunctionele gebouw midden in het vriendelijke Maastricht, daar verwacht je toch geen misdaad. Maar hier staan we dan, met een lijk en een heleboel vragen. Ik heb niet gezien wat er gebeurd is, maar ondanks dat, mijn beste rechercheur, ben ik van onschatbare waarde. Je hebt mij nodig. Luister, het zit niet in mijn bescheiden aard om te beweren dat ik het beter weet dan jullie van de politie, toch is dat zeker een feit. Stil, ik ben nog niet uitgepraat. Ik hoef je toch niet op de beleefdheidsregels te wijzen, hoop ik.

Je wilt mij weg hebben, je wilt geen burgers betrekken bij het onderzoek. Heel begrijpelijk, als het om een willekeurige burger zou gaan. Mij wegsturen zal echter je grootste fout zijn. Loop met mij mee, dan zal je zien waarom.

Zie hier, het lichaam van het slachtoffer. Jullie hebben het al onderzocht, daar ben ik mij bewust van. Laten we het toch nog eens doornemen, want op jullie prutswerk valt natuurlijk niet te vertrouwen.

Het eerste wat opvalt is de positie van deze man. Op zijn buik aan de punt van een kunstvoorwerp gespietst. Wat een toeval om precies daarop te vallen. Of geduwd, hoewel mij dat erg onwaarschijnlijk lijkt.

Hoe dan ook, het mag duidelijk zijn dat de val van de tweede verdieping naar de eerste, en dan ook nog zo ongelukkig terecht komen, de doodsoorzaak is. Of toch niet? Want heb je al eens zijn mouw van dichtbij bekeken? Die vlek die je daar ziet, die groenachtige derrie, dat zal best eens een aanwijzing kunnen zijn. Enkele spetters van dezelfde soort vlek zitten ook op de onderkant van zijn overhemd. Je kan je forensisch team daarop loslaten. Natuurlijk is het voor mij zo klaar als een klontje waar we mee te maken hebben, maar ik wil de verrassing niet voor je verklappen.

Dus we hebben een dode man en ook een aantal getuigen. Wie zijn de spelers van het spel? Ik zal het je zeggen. We hebben de vrouw van het slachtoffer met haar kroost en we hebben een man van middelbare leeftijd met een schattig sikje. Daarnaast hebben we nog een oudere meneer met wandelstok. Onderschat oude mensen niet, met hun zogenaamde kwaaltjes. Die kunnen de ergste monsters zijn.

Drie mensen dus. O nee, vier, je hebt gelijk. Ik was er ook bij.

Goed dan, genoeg naar het lijk gestaard. Laten we naar boven gaan, naar de plek waar dit hele drama zich heeft afgespeeld, zodat we er achter kunnen komen wat er gebeurd is. Want de waarheid lijkt wel nood, maar nooit de dood. Ha, hoorde je wat ik deed. Dat was een slimme woordspeling, niet? Mijn eigen vernuftigheid verbaast me soms.

Weet je wat, ik zal je tijdens het naar boven lopen vertellen waarom ik zo goed ben in het oplossen van moorden, want natuurlijk wil je dat graag weten. Zie je, ik ben geen alledaagse vrouw. Ik ben schrijfster en een verdomd goede ook. Ik creëer detectiveverhalen van het hoogste niveau. Het verbaast mij niets dat je nog nooit van mij gehoord hebt, mijn werk is te goed om door Jan en alleman gelezen te worden. Mijn verhalen worden alleen in hele exclusieve tijdschriften gepubliceerd. Te exclusief voor een doorsnee man zoals jij. Uiteraard

heb ik ook een boek uitgebracht, meerdere zelfs. Nee, nee, doe geen moeite om ze te vinden op het internet. Daar euh... daar zal je ze niet vinden. Nee, want mijn boeken zijn de crème de la crème van de misdaadboeken en hebben geen ordinair sociale media nodig om het juiste publiek te vinden. Mijn fans, mijn echte fans, die weten mij te vinden. Sterker nog, ze hebben mij gevraagd om met een nieuw verhaal te komen. Hoe zou ik dat kunnen weigeren?

Afijn, genoeg over mij. Terug naar ons onderzoek.

Op welke plek de misdaad heeft plaatsgevonden lijkt mij wel duidelijk. Wat een puinhoop ligt er aan deze kant van de etage. Het spoor van ravage vanaf de toiletten naar de balustrade is net zo zichtbaar als een remspoor in een witte onderbroek. Maar laten we beginnen bij de plek wat het einde was voor ons slachtoffer. De balustrade.

Dit witte muurtje is laag genoeg voor mij om eroverheen te kijken. Zo een lange slungel als ons slachtoffer zou er geen probleem mee hebben gehad om er overheen te hangen, zijn evenwicht te verliezen en naar beneden te vallen. Onmogelijk, zeg je? Je vindt dat het muurtje veel te breed is en dat niemand daar per ongeluk overheen kan vallen? Ik zeg, niks is onmogelijk. Tuurlijk, de constructie is zo gebouwd dat het veilig is voor bezoekers. De man die nu beneden ligt zou hierop moeten zijn geklommen, bewust naar voren moeten zijn gekropen om zich daarna van het randje te laten vallen, al is daar geen reden voor.

Ah ja, zie je, ik had gelijk. Een ongeluk is niet waarschijnlijk. Natuurlijk was het ook geen zelfmoord, dan zou er niet zo een ravage zijn geweest. Kom nou toch rechercheur, denk na. Iemand moet die arme ziel over dit muurtje getild of geduwd hebben.

Om eerlijk te zijn begrijp ik niet dat je die oude man dan als verdachte ziet. Werkelijk waar, over vals beschuldigd gesproken. Die meneer met wandelstok kan met zijn trillende handen nog niet eens zijn hoed van zijn hoofd tillen. Je zou je moeten schamen dat zoiets zelfs in je opkomt. Die oude meneer is onschuldig en daarmee klaar.

Laten we verder kijken. Natuurlijk kunnen we geen vingerafdrukken afnemen van de balustrade. Ik hoef je toch niet te vertellen, mijn beste rechercheur, dat dat geen zin heeft? De hele dag door lopen er hier vele mensen langs, die allemaal wel even hun hand op het muurtje leggen. Er zullen simpelweg te veel afdrukken zijn om daar iets zinnigs mee te kunnen. Maar het spoor van de gevallen boeken en de glassplinters vertelt wel een verhaal. Zie je hoe ze liggen, zie je het patroon? Het lijkt erop dat ons slachtoffer van de wc afkwam, naar de balustrade liep en in het voorbijgaan de vitrine kapot sloeg en de boeken van de planken trok. Kwaad kan hij geweest zijn, toch denk ik eerder aan ziek. Vooral door die gruwelijke vlekken op de vloer. Braaksel, uiteraard. Hetzelfde soort wat we ook hebben gevonden op de mouw en overhemd van het slachtoffer. Al wil jij dat natuurlijk pas geloven als het forensisch team dat bevestigd heeft.

Ik zal je iets zeggen, iets wat alles verklaart. Die ongelukkige kerel die nu een verdieping lager over die oerlelijke steen, pardon, kunstvoorwerp gedrapeerd is, die beste man is vergiftigd.

Hij is ziek geworden in de toiletten. Was er iemand op dat moment bij hem? Ja inderdaad. Die lange man met dat sikje. En daarmee lijken we onze dader gevonden te hebben. Hoewel er toch nog iets niet klopt.

Ik kan mij voorstellen dat jij, zo simpel als je bent, de puzzelstukjes nog niet op zijn plaats hebt gelegd. Ik, met mijn briljante brein, heb dat wel gedaan. Zie je, het slachtoffer heeft het

kruid gevlekte scheerling binnengekregen. Hoe ik dat weet? Onderzoek voor mijn verhaal, uiteraard. Ik kan je vertellen, die plant komt steeds vaker voor in Nederland, groeit gewoon langs de weg en is uiterst giftig. De symptomen na inname zijn spierpijn en verhoogde hartslag. Langzaamaan raak je verlamt. Tenslotte kom je in een coma terecht tot je ademhaling stopt. Heftig allemaal, absoluut. Wat opvalt is dat braken niet voorkomt in dat lijstje. Op zich is dat vreemd, hoewel ik daar een theorie voor heb. Maar daar kom ik later op terug.

Wat mij het meest verbaast is de timing. Wat ik weet van giften, en geloof mij als schrijver weet ik veel van dat soort zaken, is dat de dodelijke stof snel kan inwerken, maar niet zo snel. Uiteraard hangt dat af van de dosering. Toch staat er op z'n minst dertig minuten voor, zo heb ik gelezen. Ons slachtoffer kan dus onmogelijk pas in de toiletten vergiftigd zijn. Nee, dat moest eerder gebeurd zijn.

Ondanks dat zou ik wel een kijkje willen nemen op die wc. Ook al is het een herentoilet waar ik mij normaal gesproken nooit zou bevinden. Bah, het idee al.

Wat hebben we hier bij de wasbak? Een kam. Niet van onze man. Zijn hoofd is zo kaal als een biljartbal. Dan moet het van zijn toiletgenoot zijn, de man met sik. Heb je hem al ondervraagd? Niks zeggen, laat mij raden. Jullie hebben niet gevraagd naar de kam, want jullie vonden dat niet relevant. Ach, jullie van de politie zijn soms zo blind voor de feiten. Het is maar goed dat ik hier ben om te helpen.

Deze kam was zeker van de meneer met het sikje. En die tube crème ook. Zie je die staan, naast de kraan? Oogcrème. Is dat typisch iets wat jullie mannen doen? Voor de spiegel van een openbaar toilet jullie haar kammen en oogcrème opsmeren? Nee, natuurlijk niet. Weet je voor wie dat wel typisch is? Voor iemand die er goed uit wil zien om indruk te maken op iemand anders. Iemand waar hij speciale gevoelens voor heeft bijvoorbeeld. Oh, kom op, valt het kwartje nog steeds niet? De eigenaar van deze toiletartikelen, Sikje, was verliefd. Op ons slachtoffer, inderdaad. Ze hadden in het geheim een affaire en hadden zo goed als zeker hier, op de toiletten, afgesproken.

Helaas ging hun afspraak niet zoals gepland, want onze man werd ziek, heel erg ziek. In zijn verwarde toestand moet hij weer naar buiten zijn gestrompeld. Zijn spieren begonnen waarschijnlijk al te verlammen. Ons slachtoffer probeerde houvast te vinden aan de boeken, wat niet lukte, viel daardoor tegen de vitrine, wist weer op te krabbelen om uiteindelijk in zijn doodsstrijd nog meer boeken uit de kasten te trekken. Bij de balustrade dacht hij wat steun gevonden te hebben, maar kon ook daar zijn evenwicht niet bewaren. Misschien wilde hij gaan liggen boven op dat brede muurtje? Misschien wilde hij zijn voeten van de grond hebben? Wie zal het zeggen? De zieke man heeft waarschijnlijk op dat punt zijn bewustzijn verloren en is naar beneden gevallen, waar hij zo onfortuinlijk terechtkwam op de punt van die steen.

Wie heeft het gedaan? Wie had daar een ijzersterk motief voor?

Ik zal je er een seconde over laten nadenken. Nee, dat duurt te lang, ik zal het je zeggen. Zijn vrouw. Natuurlijk, zijn vrouw. Zij moet erachter zijn gekomen dat haar niet-zo-trouwe echtgenoot een nieuwe liefde had. En haar wraak was zoet. Letterlijk waarschijnlijk, aangezien gevlekte scheerling een bittere smaak heeft en daardoor niet graag gegeten wordt.

Ze moet de plant verwerkt hebben in iets zoets. Chocolade bijvoorbeeld. Dat zou ik doen. Ik bedoel, dat zou ik mijn personage laten doen in mijn verhaal.

Maar goed, je wilt bewijs, ik snap dat. En ik zal het voor je vinden. Laat mij eens een kijkje nemen in dit wc-hokje, aangezien de deur daarvan de enige is die op een kier staat.

Getsie, wat een smerige wc-pot. Maar wat ligt daar? Kan jij dat voor mij oppakken?

Onderzoek of niet, ik kom niet met mijn vingers in de buurt van die ranzige vloer. Of laat het je forensisch team doen, dat is ook goed. Zijn we het er wel over eens dat het een half opgegeten koekje is? Een koekje waar aardig wat chocolade stukken in zitten? Ben je het dan ook met mij eens dat die chocolade de boosdoener is? Daar zit het vergif in en dat is net zo zeker als twee plus twee vier is.

Oké, dus ons slachtoffer heeft koekjes gegeten. Heeft zich op een bepaald moment niet lekker gevoeld, is naar de toiletten gerend, met het koekje nog in zijn hand. Let op, want nu komt mijn theorie voor al dat braaksel. Hij moest geweten hebben dat hij vergiftigd was en heeft een poging gedaan de gevaarlijke stof uit zijn lijf te krijgen door te braken. Hij heeft de deur van het hokje opengegooid, is op zijn knieën gaan zitten en heeft zijn vinger achter in zijn strot geduwd. Helaas voor hem was het gif al in zijn systeem opgenomen.

Waarom hij besloot, zo ziek als hij was, weer op te staan en de toiletten uit te wankelen, weet alleen hij. Wellicht om hulp te zoeken. Wellicht om iemand te laten weten wat zijn vrouw had gedaan. Hij faalde daarin.

Jullie waren nooit achter de waarheid gekomen als ik er niet was geweest. Die vrouw had het slim aangepakt, dat moet ik haar nageven. Ik zal haar slinkse daden goed beschrijven in mijn aankomend verhaal, want zo een list verdient respect.

Afijn, mijn taak zit erop. Dankzij mij kunnen jullie de dader nu arresteren. De echtgenote heeft het gedaan, Het was natuurlijk geen moeilijke zaak, het lag er voor mij duimendik bovenop en nu weten jullie het ook. Geen dank. Hier is mijn kaartje met rekeningnummer waar jullie mijn beloning op kunnen storten. Dan wens ik jullie nog een hele fijne dag.

Ah, je hebt nog een vraag, is het niet mijn beste rechercheur? Ik kan het zien aan de lijntjes bij je ogen. Je hebt niet bepaald een pokerface, wel? Nou, tjop tjop, gooi het eruit. Ik heb niet de hele dag de tijd. Je wilt dat ik je vanaf nu altijd kom helpen, dat is het toch?

Wacht, voordat je dat werkelijk gaat vragen, er staat een klein jochie vreselijk irritant naar mij te staren. Dat is het kind van de dader, nietwaar? Laat hem ophouden, het is hoogst onbeleefd. Heeft niemand hem dat geleerd? Nu begint hij ook te wijzen. Wat smoest hij met die agent? En wat sta jij opeens te grijnzen? Dat kind herkent mij helemaal niet. Zegt hij dat hij gezien heeft dat ik zijn vader over de balustrade heb geduwd? Ha, die dreumes heeft veel fantasie.

Hé, wat doe je nou? Nee, je mag niet in mijn tas kijken. Blijf af! Dat is tegen de wet, weet je dat? Nou en, dat er koekkruimels in zitten. Ik eet soms ook een koekje, is dat verboden? Met chocolade, ja. Stop, dat is mijn notitieboek. Blijf daar helemaal met je tengels vanaf. Dat is persoonlijk. Niet lezen wat erin staat.

Oké, ik weet wat je nu denkt. Het is heel toevallig dat er hier in Centre Ceramique precies dezelfde moord heeft plaatsgevonden als het plot wat ik in mijn boek geschreven heb. Ik geef dat toe. Maar zoals je ziet is mijn gekrabbel slechts een idee. Een ruwe schets. Er zijn geen

details, er is niks uitgewerkt en er staat al helemaal geen verhaal, of wel soms? Natuurlijk niet, want dat was op het moment van schrijven nog onmogelijk. Zie je, schrijvers kunnen alleen schrijven over wat ze weten. En tot een paar uur geleden wist ik nog helemaal niks van moorden.'